

palea ulla

*Biela
žena*

Palea Ulla

Biela žena

Čo už len osamelému mužovi
môže priniesť ženská
návšteva? Navyše ak je to
vychýrená dobrá žena?
Prečítajte si v kratučkej
poviedke.

Vkročila do spustnutej, rozľahlej záhrady. V kúte sa rozpadal kurín a naokolo popri plote boli poukladané staré kreslá a diván s matracmi oranžovej farby. Vyzeral nervózne a zahanbene.

„Ja nie som gazdiná.. Vnímam ťa ako bytosť so slabosťami a preto som tu. Volal si predsa liečiteľku a to je moja profesia. Nezaujíma ma, koľko prešľapov a mizerností si v živote urobil. Potrebujem len tvoj súhlas na to, aby som ti požehnala dom i teba samého.“

Zadíval sa skrz ňu priezračným, teplým pohľadom a pokynul jej, aby vstúpila do dverí, ktoré práve odomkol. Na chodbe

stál masívny stĺp so zdobením. Schody nahor videli na povalu a dolu do pivnice.

„ Tam by si sa bála, je tam vlhko, hore pavučiny..“

„ Ja?“ usmiala sa nežne. Mala nahladko učesaný drdol a na sebe pelerínku. Vonku už prituhlo, bol december.

„ Môžeš sa zložiť tu, no mám tu bodrel...“

„ Neospravedlňuj sa stále, to stačilo.“

Žena si zobliekla pelerínku a prisadla ku kachliam. Hriali príjemne, celé telo sa jej uvoľnilo po triaške od zimy. Sadol si na stoličku vedľa a zadíval sa do ohňa.

„ Žena mi nechýba, navykol som si na vlastnú spoločnosť. Aj tak – nemám na nijakú čas, stále práca... Neutešený život... Popri tých pílach, drevených hranoloch a vysoko zdvižných vozíkoch som rád, keď pri mne sedí krehká, oblá a mäkká bytosť. Poprosil by som ťa, ako je u teba pravidlom, požehnaj mi to tu. Viem, že vieš komunikovať s dušami, duchmi, je to o tebe známe a ľudia si to overili.“

Žena neváhala a zapálila sviečku, ktorú si priniesla so sebou. Bola hrubá, vysoká, hromničná. Začala šepotať a zapálila tri vonné tyčinky zabodnúc ich do kvetináča. Jej biely sveter evokoval dobu päťdesiatych rokov,

celkovo vyzerala starožitne, hoci bola ešte mladá. Drdol mala zopnutý striebornou sponou a pramene vlasov jej voľne splývali okolo tváre.

„Niečo ma tu ruší,“ zašomrala si a vybrala sa ku kuchynskej linke. Otvorila šuplík a vybrala striebornú lyžičku na cukor.

„Toto tu už bolo?“ opýtala sa zvedavo.

„Hej, nechal som si ju.“

„Musím ísť do pivnice,“ povedala akoby v tranze.

„Teraz? Ja sa tam bojím ísť...“

„Musím, ak chceš, aby tu všetko bolo v poriadku.“

Muž odomkol vchodové dvere na chodbu a rozochvenou rukou dvere do pivnice. Zostupovali pomedzi orosené steny s čelovkou v ruke. Žena zrazu zastala, zohla sa a bez zábran otvorila veľkú truhlicu. Chvíľku sa v nej hrabala a potom vytiahla striebornú nádobu, akoby malú šálku, prekrásne zdobenú ornamentami. Takými istými, ako boli tie na lyžičke. Muž užasol.

„Vidíš? Podobné priťahuje podobné...“

Zastala mu v tlmenom svetle priamo pred tvárou, až sa mu perami temer dotýkala pier. Muž sa triasol, od zimy, od strachu a od zvláštneho a vzácneho rozrušenia. Z tejto bytosti, z tejto chvíle. Ich dych sa v miestnosti s nízkym

stropom premieňal na paru. Podme, šepa a chytila ho za dlaň, akoby ho pohladila. Šálku i lyžičku niesla so sebou. Mužovi sa zazdalo, že cestou hore schodmi pred ním preletel biely tieň. Akosi však tomu nevenoval pozornosť, keď ho ona držala za ruku.

Hore zamkol pivnicu a opatrne prešli vedľa seba do kuchyne. Žena automaticky nechala zovrieť vodu a do striebornej šálky nasypala za hrst' bylín z tašky, ktorú si priniesla so sebou. Voňali medovkou a levanduľou. Muž mlčal, ani nebolo treba rozprávať. Akýsi úprimný súzvuk, ktorý medzi nimi vznikol, nepotreboval byť rušený.

„Podme si ľahnúť,“ riekla vábivo a muž nevedel, čo zamýšľa. U tejto ženy bol každý zámer nevyspytateľný. V izbe, na mäkkých matracoch drevenej postele, mu ponúkla čaj z bylín. O chvíľu pocítil teplo, také teplo, akoby ho hrial oheň. Povedal jej to.

„Čistíš sa zvnútra. Spaľuješ v sebe všetko prebytočné.“ Usmiala sa. Naznačila mu, aby si jej hlavu položil do lona. Priložila mu prsty na spánky a ľahučko, ale dôrazne mu masírovala spánky, šeptajúc pri tom akési modlitby. Zaraz sa mu z mysle vytratili všetky chmáry a cítil prílev svetla, hoci bola noc a izbicu ožaroval iba krb.

„Čo všetko ešte budeš chcieť,“ zamrmlal hlbokým hlasom sám pre seba.

„ Spať vedľa teba túto noc,“ zadívala sa čudne na jeho hrud’.

„ Len vedľa mňa?“ Prekvapene sa zdvihol na lakeť, akoby namietal.

Veru nevedel, čo sa v tú noc s ním dialo. Iba ráno sa zobudil prikrytý pelerínkou. Keď vstal z postele, akoby mal o desať kíľ menej, tak ľahko sa mu kráčalo.

„Volajú ju biela žena, dal by som celú výplatu za to, keby som si mohol spomenúť na dnešnú noc..., Usmial sa

a ľutoval, že nie je ženatý. Snád' by bolo všetko úplne, úplne inak.